

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Javůrkové a soudců Mgr. Tomáše Mottla a Mgr. Lucie Markové ve věci

žalobce: **J.E.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO: 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 200 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22. 2. 2021, č. j. 47 C 166/2020-110,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I. a II. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci **54 000 Kč** s úrokem z prodlení 10 % ročně z této částky od 22. 10. 2020 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak se **potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši **40 036,50 Kč** do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ing. Jana Boučka.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně přiznal žalobci zadostiučinění ve formě konstatování porušení jeho práva na projednání věci u Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 28 C 280/2015, v přiměřené lhůtě (výrok I), co do požadavku na zaplacení relutární náhrady ve výši 200 000 Kč

s příslušenstvím žalobu zamítl (výrok II) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 581 Kč.

2. Rozhodl tak o kompenzačním požadavku žalobce na odškodnění nemajetkové újmy, která mu byla způsobena nepřiměřenou délkou dosud neskončeného odškodňovacího řízení, vedeného u tamního soudu pod sp. zn. 28 C 280/2015, kterým se domáhal náhrady nemajetkové újmy v souvislosti s nepřiměřenou délkou konkurzního řízení, vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 98 K 70/96.
3. Vyšel ze zjištění, že posuzované kompenzační řízení trvá od 18. 8. 2015, kdy byla ve věci odškodnění déletrvajícího konkurzního řízení podána žaloba u místně nepřislušného Obvodního soudu pro Prahu 4, do doby vyhlášení odvoláním dotčeného rozsudku, když dosud posuzované odškodňovací řízení nebylo pravomocně skončeno. Jeho celková doba tak ke dni rozhodování činí 5 let a 5 měsíců.
4. První rok předmětného řízení soudy řešily místní příslušnost, když proti vyslovené nepřislušnosti a postoupení věci Obvodnímu soudu pro Prahu 2 jako místně příslušnému, podal žalobce nedůvodné odvolání. Poté co Městský soud v Praze postoupení věci potvrdil, odstraňoval nedostatek skutkových tvrzení, když ze žaloby nebylo zřejmé, zda žalobce splnil jednu ze základních podmínek pro věcné projednání kompenzačního nároku, kterou je dřívější uplatnění nároku u žalované. Vyzval proto žalobce k doložení této nezbytné podmínky. Následovalo nedůvodné dovolání žalobce proti potvrzujícímu usnesení odvolacího soudu o místní příslušnosti, které odvolatel opětovně podal u místně nepřislušného Obvodního soudu pro Prahu 4 v době, kdy spis byl již dle pravomocného rozhodnutí soudu prvního stupně postoupen. Po doplnění dovolání a vyjádření žalované k němu dovolací soud mimořádný opravný prostředek proti procesnímu rozhodnutí odmítl. Po vrácení spisu soudu prvního stupně v červenci 2016 se k žalobě vyjadřovala žalovaná a v listopadu 2016 vzal žalobce svůj žalobní návrh částečně zpět pro plnění žalované. Po rozeslání dalších stanovisek stran a zapůjčení procesního spisu odvolacímu soudu nařídil soud prvního stupně jednání na leden 2017, při kterém věc odročil již jen na publikaci rozsudku. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, o kterém Městský soud v Praze věcně rozhodl v září 2017. Žalobce proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu podal dovolání, které po jeho doplnění a vyjádření žalované bylo v lednu 2018 postoupeno Nejvyššímu soudu. Ten v březnu 2020 rozsudkem obě předchozí rozhodnutí obecných soudů v dotčených výrocích zrušil a vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Po vrácení spisu v dubnu 2020 soud prvního stupně obratem nařídil jednání na červen 2020 a v mezidobí se seznamoval s novými stanovisky stran i reakcemi na ně. První jednání bylo odročeno za účelem doplnění žalobních skutkových tvrzení a označení důkazů. Byly vyžádány přílohové spisy a na říjen 2020 bylo nařízeno další jednání, které však pro omluvu právního zástupce žalobce nebylo konáno. Při dalším nařízeném jednání v říjnu 2020 soud o zbylém žalobním požadavku rozsudkem věcně rozhodl. Proti tomuto prozatím poslednímu rozsudku podal žalobce v prosinci 2020 další odvolání. Posuzované kompenzační řízení tak ke dni vydání odvoláním dotčeného rozsudku nebylo pravomocně skončeno.
5. S odkazem zejména na § 1, § 5, § 13 odst. 1, § 14 odst. 3, § 15 odst. 2 a § 31a odst. 1, 2 a 3 OdpŠk, jakož i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. 30 Cdo 5251/2017-66, soud prvního stupně dospěl k závěru, že v posuzovaném kompenzačním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu z titulu jeho nepřiměřené délky ve smyslu § 13 odst. 1 věta druhá a třetí OdpŠk. Do celkové délky řízení započtl i dobu 6 měsíců trvajícího řízení o předběžném nároku u Ministerstva spravedlnosti, a tedy při posuzování přiměřenosti doby řízení hodnotil délku 5 let a 11 měsíců.
6. Naříkané řízení posoudil jako standardní s tím, že v řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by jeho význam zvyšovaly.
7. Akcentoval, že žalobce se na délce řízení částečně podílel, když podal návrh na zahájení řízení u zjevně místně nepřislušného soudu, a tím prodloužil jeho délku téměř o celý rok. Argumentoval i tím, že je soudu z úřední činnosti známo, že zástupce žalobce v jiných řízeních vedených proti

žalované u tamního soudu (např. pod sp. zn. 43 C 204/2015 – žaloba podána dne 30. 12. 2015, sp. zn. 18 C 264/2015 – žaloba podána dne 24. 9. 2015, sp. zn. 43 C 14/2016 žaloba podána dne 4. 1. 2016) podává žalobní návrhy jako soudu místně příslušnému. V této souvislosti upozornil na skutečnost, že žaloby mnohdy dělí jen několik dnů od žaloby podané v zde posuzovaném řízení, z čehož jednoznačně vyplývá povědomost zástupce žalobce o místní příslušnosti soudu a věc tak nemusela skončit až u dovolacího soudu. S ohledem na judikaturu, dle které je žalobce odpovědný za výběr svého právního zástupce, uvedené jednání kladl k jeho tíži.

8. Procesní či skutkovou složitost sporu neshledal, rovněž ji nehodnotil jako jednoduchou s ohledem na stále se vyvíjející judikaturu.
9. Postup soudu pak posoudil jako převážně plynulý, když v posuzovaném řízení shledal jen jeden průtah v období mezi 11. 1. 2018, kdy byl spis předložen Nejvyššímu soudu s rozhodnutím ve věci samé do 20. 4. 2020, kdy byl Nejvyšším soudem vrácen obvodnímu soudu (téměř 28 měsíců). Uvedl, že kromě uvedené výjimky soud činil úkony plynule v poměrně rychlém sledu či v přiměřených lhůtách, koncentrovaně a účelně.
10. Uzavřel však, že s ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného řízení po zhodnocení kritérií § 30a OdpŠk, zejména postupu žalobce v řízení, postačuje k odškodnění presumované nemajetkové újmy konstatování porušení práva, tedy není na místě, aby mu bylo přiznáno požadované finanční odškodnění.
11. Výrokem I rozsudku proto konstatoval porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě a výrokem II požadavek na relutární náhradu zcela zamítl. O nákladech řízení rozhodl dle § 142 odst. 3 o. s. ř.
12. Proti tomuto rozsudku, a to vůči zamítavému výroku II a souvisejícímu výroku III o nákladech řízení podal žalobce včasné odvolání. Předně namítl, že soud prvního stupně zasáhl do jeho práva na spravedlivý proces, když jej před jednáním neseznámil s písemným stanoviskem žalované. Zásah do tohoto práva pak dále dovozoval i z konečného výsledku sporu, když se obecně ohrazoval proti přiznání odškodnění pouze ve formě konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, a to obecnou výtkou, že zvolená forma odškodnění neodpovídá celkové délce řízení a že při posouzení kritérií soud ignoroval judikaturu vyšších soudů. Na podporu svého stanoviska citoval části mnohých rozhodnutí Ústavního a Nejvyššího soudu, které jsou s věcným posouzením prvostupňového soudu v příkrém rozporu, aniž uvedl, jaké konkrétní úvahy, skutkové závěry či aplikace zákonných ustanovení jsou v tomto konkrétním posuzovaném případě nesprávné a proč (rozhodnutí soudu závisí převážně na těchto úvahách, když formu, výši i samotnou existenci nesprávného úředního postupu upravuje norma s relativně neurčitou hypotézou – poznámka soudu). Odkazem na rozhodnutí vyšších soudů, citací či parafrází jejich částí se ohradil i proti použitým kritériím a způsobu jejich hodnocení. Zároveň poukázal na princip proporcionality a opětovně citoval či parafrázoval části rozhodnutí Ústavního a Nejvyššího soudu s tím, že v dané věci nebylo podle nich postupováno, když nebyly dostatečně objektivně hodnoceny jednotlivé rozhodné skutečnosti a to jak jednotlivě, tak v celkovém kontextu ve smyslu proporcionality hodnocení. Konkrétně naopak přisvědčil prvostupňovému soudu, že posuzované řízení bylo zatíženo průtahem, a to v dovolacím stadiu před Nejvyšším soudem. Vyjádřil pak nesouhlas s roční výší základní částky s tím, že finanční rozpětí mezi 15 000 Kč až 20 000 Kč považuje za překonané a neodpovídající růstu cen i měsíčních mezd. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
13. Žalovaná se ztotožnila s napadeným rozsudkem a navrhla jeho potvrzení.
14. Jedná se již o druhý odvolací přezkum, když zdejší soud rozsudkem ze dne 2. 12. 2021, č. j. 36 Co 165/2021-158, napadený prvostupňový rozsudek změnil ve prospěch žalobce tak, že mu přiznal 29 500 Kč s příslušenstvím, jinak rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a žalované uložil nahradit žalobci náklady řízení ve výši 24 808,50 Kč (výrok II rozsudku odvolacího soudu). Uzavřel,

že posuzované řízení trvající téměř šest let je nepřiměřeně dlouhé a že žalobci v souvislosti s ním vznikla nemajetková újma, kterou je třeba odškodnit relutární náhradou. S ohledem na celkovou dobu řízení a jeho trvání nepostačuje pouhé konstatování nesprávného úředního postupu, když průtah v dovolacím řízení, který citelně zasáhl do celkové délky řízení, nebyl způsoben objektivními okolnostmi a žalobce v tomto stádiu řízení prodlevu svým jednáním nezapříčinil. Při stanovení výše přiměřeného odškodnění vyšel ze základní částky 73 750 Kč (tedy 15 000 Kč za první dva a každý další rok trvání posuzovaného řízení), kterou dále ponížil o 40 % z důvodu účelově obstrukčního jednání žalobce na počátku řízení (v tomto typu řízení motivovaným dalším řetězením uměle vytvořených odškodňovacích nároků, a to i s ohledem na specializaci jeho právního zástupce), které protáhlo spor minimálně o jeden rok, a dále o 20 % z důvodu instančnosti a s tím spojené časové náročnosti při rozhodování na jednotlivých stupních soudní soustavy. Ostatní kritéria neshledal způsobit pro další korekci základní částky, když neměla na délku řízení natolik zásadní vliv. Při jejich hodnocení se proto odvolací soud plně ztotožnil se soudem prvního stupně. Žalobci tak přiznal zadostiučinění v celkové výši 29 500 Kč s příslušenstvím.

15. S těmito závěry se však Nejvyšší soud neztotožnil zcela, když ve svém kasačním rozhodnutí (rozsudek ze dne 20. 12. 2022, č. j. 30 Cdo 1276/2022-181) přisvědčil žalobci, že odvolací soud nesprávně posoudil kritérium postupu orgánu veřejné moci. Dovolací soud konstatoval, že závěr o absenci důvodu, pro který by se hledisko postupu orgánu veřejné moci mělo odrazit v úpravě (navýšení) vyčísleného základního finančního zadostiučinění, neodpovídá skutkovým zjištěním, když oba obecné soudy shledaly nečinnost dovolacího soudu v trvání dvou let a dvou měsíců. Odmítl tak argumentaci odvolacího soudu, že nebýt tohoto ojedinělého (byť déletrvajícího) průtahu, pak by nesprávný úřední postup nebyl s ohledem na ostatní rozhodné okolnosti posuzované věci (zejména žalobcem záměrně vytvořenou místní nepřislušnost soudu a zcela zbytečné, účelové podání dovolání proti rozhodnutí o ní) dán, a proto není na místě pro tuto okolnost základní částku dále navyšovat. V této souvislosti uvedl, že prodlevy v postupu na straně soudu jsou zpravidla (nikoliv však vždy) příčinou celkové nepřiměřené délky řízení, tudíž se odráží již v základní částce zadostiučinění, a jeho zvýšení tak nemusí být přímo úměrné rozsahu, v němž se tyto prodlevy na celkové délce řízení podílely. V kontextu souzeného případu není proto nezbytné, aby se zvýšení základní částky zadostiučinění aplikací kritéria § 31a odst. 3 písm. d) OdpŠk rovnalo dvojnásobku snížení základní částky z důvodu aplikace kritéria § 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk (srov. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2022, sp. zn. 30 Cdo 145/2022). Požadavku na proporcionalitu hodnocení kritérií podle § 31a OdpŠk neodpovídá ani závěr odvolacího soudu, dle kterého „tím, že řízení žalobce sám účelově prodlužuje za účelem řetězení možných finančních náhrad (...), prakticky vylučuje jakoukoli obavu o výsledek a existenci útrap a nejistot navýšených o nesnesitelnou délku řízení“ (viz odst. 23 rozsudku odvolacího soudu), aniž by základní částku zadostiučinění dále upravil na základě kritéria významu předmětu řízení pro poškozeného podle § 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk.
16. Odvolací soud vázán závaznými závěry Nejvyššího soudu opětovně přezkoumal celý rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je zčásti důvodné.
17. Vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu prvostupňovým soudem o dosavadním průběhu předmětného odškodňovacího řízení včetně časové posloupnosti rozhodných procesních úkonů, doplněného o zjištění, že posuzované řízení bylo pravomocně skončeno 8. 2. 2022 (nesporné skutečnosti, vyplývající z procesního spisu posuzovaného řízení a přehledu událostí v aplikaci *infoSoud*). Tento dostatečně zjištěný a převážně opakovaně soudy všemi stupňů již popsán skutkový podklad byl dostatečným východiskem k právnímu hodnocení věci, posouzení celkové délky řízení i hodnocení kritérií § 31a OdpŠk, na základě kterého soud znovu dospěl k závěru o existenci nesprávného úředního postupu, spočívajícího v jeho nepřiměřené délce.
18. Celková délka řízení v trvání 6 let, 11 měsíců a 14 dnů (od uplatnění nároku u žalované do pravomocného skončení; tj. od 25. 12. 2015 do 8. 2. 2022) představuje nesprávný úřední postup,

který s ohledem na konkrétní okolnosti hodnocené věci nelze odškodnit pouhým konstatováním jeho existence. Přestože žalobce toto řízení v počáteční fázi účelově prodlužoval (žalobou u nepříslušného soudu a podáním zjevně nedůvodného dovolání proti procesnímu rozhodnutí o místní příslušnosti soudu), pak s ohledem na dlouhodobou nečinnost dovolacího soudu (přesahující dva roky) je nezbytné odhlédnout od účelovosti žalobcova jednání, a přes jeho počáteční snahu o zneužití tohoto institutu ve snaze navýšit šance na finanční odškodnění (kalkul při řetězení náhrad) mu tuto (finanční) náhradu přiznat.

19. Nadále tedy je ovšem třeba přisvědčit argumentaci prvostupňového soudu, že právní zástupce žalobce si byl tohoto účelového jednání vědom, když na tento druh řízení se specializuje (zastupuje účastníky v mnoha těchto sporech). Tento žalobcův zarážející postup evokuje závěr, že šlo o účelový postup s cílem protáhnout řízení a připravit si tak podmínky pro další uplatnění nemajetkové újmy z titulu déletrvajících kompenzačních řízení. I v případě, že by šlo pouze o neznalost právních předpisů, pak nelze tento postup připisovat k tíži státu, když jak soud prvního stupně přiléhavě uvedl, za výběr právního zastoupení odpovídá účastník nikoli stát.
20. Rovněž je stále na místě připomenout a akcentovat, že s touto „taktikou“, podpořenou nízkými náklady spojenými s vedením řízení, přiznanými náklady i v případě nevyhovění relutárním nárokům a malým rizikem zvýšených nákladů v případě neúspěchu (žalovaným je stát) se obecné soudy opakovaně potýkají, a i Ústavní soud se ve vztahu k nim již jednoznačně vymezil. V usnesení ze dne 19. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 2577/14, na téma dalšího odškodňování kompenzačních řízení uvedl, že v případě (slovy Ústavního soudu) tzv. „kompenzačních řízení na druhou“, v nichž poškozený požaduje zadostiučinění za průtahy způsobené v předchozím kompenzačním řízení vedeném rovněž kvůli průtahům, není vyloučeno, že mohou nastat průtahy, zaviněné soudy. Přesto je třeba podle Ústavního soudu se stavět k nárokům uplatňovaným účastníky řízení opakovaně zdrženlivě a vždy s ohledem na individuální rozměr každého případu právě kvůli možnému zneužití práv v důsledku řetězení jednotlivých kompenzačních řízení.
21. Základní částka, ze které odvolací soud při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění vychází, je za téměř sedmileté řízení 90 000 Kč (72 měsíců x 1 250 Kč), když první dva roky (24 měsíců) řízení ocenil částkou 15 000 Kč, se kterou kalkuloval i při hodnocení zbylé části pěti let (60 měsíců).
22. Při její korekci pak vzal v úvahu všechna kritéria dle § 31a OdpŠk.
23. Jednání žalobce

Jako důvod pro snížení základní částky pak shledal žalobcovo účelové jednání na počátku řízení, které protáhlo spor minimálně o jeden rok. S ohledem na pokyny dovolacího soudu však tento jednoznačně účelový postup žalobce s ohledem na celkovou délku řízení i nečinnost dovolacího soudu hodnotil mírněji. Ačkoli počáteční žalobcovo jednání, zneužívající odškodňovací řízení k řetězení náhrad je netolerovatelné, s ohledem zejména na dlouhodobou nečinnost dovolacího soudu snížil základní částku o 20% tak, aby byla zachována proporcionalita mezi jednotlivými zvažovanými hledisky (nedošlo tak k jejich výrazné neodůvodněné disproporcii).

24. Složitost posuzovaného řízení

Dalším důvodem pro snížení základní částky je nadále skutečnost, že řízení probíhalo před třemi stupni soudní soustavy (u dovolacího soudu opakovaně), což je důvodem pro další snížení základní částky. S ohledem na celkovou délku řízení a zvýšenou časovou náročnost při rozhodování na jednotlivých stupních soudní soustavy, kterou navyšují nejen nezbytné administrativní kroky, dodržování procesních postupů i lhůt ve vztahu k účastníkům řízení, vlastní rozhodovací činnost i psaní rozhodnutí, snížil odvolací soud základní částku opětovně o 20%.

25. Postup orgánů veřejné moci

Dle pokynu Nejvyššího soudu a absence závažných důvodů, které by nečinnost dovolacího soudu mohly alespoň částečně ospravedlnit (Nejvyšší soud se neztotožnil s úvahou odvolacího soudu o

specifičnosti jeho rozhodovací činnosti, viz bod 20 kasací postiženého rozsudku odvolacího soudu), dospěl odvolací soud k závěru, že průtah v trvání dvou let a dvou měsíců představuje již natolik bezdůvodnou nečinnost a svévoli či neschopnost vedoucí ke zbytečným prodlevám ve vyřizování případu, kterou je nezbytné „ocenit“ 20% navýšením základní částky.

26. Význam řízení

Význam řízení v daném případě odvolací soud shledal snížený, což ohodnotil 20% snížením základní částky. Důvodem je skutečnost, že náhradové řízení za dlouhodobé odškodňovací řízení, nelze stavět na roveň běžného sporného řízení. V posuzovaném řízení, ve kterém se žalobce domáhá další finanční náhrady za náhradové řízení, není objektivně ohrožován jeho negativním výsledkem ani citelnými náklady řízení (řízení je osvobozeno od soudních poplatků a povaha řízení nevyžaduje odborné právní zastoupení), a to ani v případě jeho neúspěchu (dle ustálené judikatury stát nemá možnost s úspěchem požadovat náhradu za služby advokáta a případné náklady tak nemohou dosáhnout vyšších částek). Navíc tato objektivní skutečnost je v dané věci více než podpořena i skutečnostmi (prokazována), které vypovídají o žalobcově subjektivním vnímání tohoto řízení, když jeho taktika při uplatnění tohoto nároku zcela zjevně vylučuje intenzivní obavu o výsledek řízení, který by se mohl prohlubovat jeho délkou.

27. Jiné skutečnosti (jiná hlediska), které by měly na délku posuzovaného řízení zásadní vliv, již odvolací soud neshledal, a tedy přiznaná relativní náhrada 54 000 Kč je výsledkem výše uvedené korekce základní částky 90 000 Kč snížené o 40% (-60+20).
28. Konečně k požadovanému příslušenství je možné již jen zopakovat, že podle ustálených závěrů soudní praxe se stát ocitá v prodlení s náhradou škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem teprve po uplynutí šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, která začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu. Teprve od následujícího dne po jejím uplynutí stíhá stát povinnost zaplatit úrok z prodlení. V daném případě, kdy žalobce uplatnil nárok u žalované 21. 4. 2020, aniž jej žalovaná v šestiměsíční lhůtě uspokojila, důvodně uplatnil rovněž nárok na úrok z prodlení ve výši 10 % z přiznané částky od 22. 10. 2020 (§ 1970 o. z. ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb.).
29. Z uvedených důvodů odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o věci samé (II) i v souvisejícím vyhovujícím výroku, kterým bylo žalobci přiznáno konstatování porušení práva jako nižší forma odškodnění (I) podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku.
30. Vzhledem ke změně napadeného rozsudku odvolací soud rozhodl dle § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. i o celkových nákladech řízení, které žalobce účelně vynaložil před soudy všech stupňů. Shodně jako soud prvního stupně aplikoval § 142 odst. 3 o. s. ř., když žalobce byl částečně úspěšný a rozhodnutí záviselo na úvaze soudu. Ty sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 2 000 Kč (ze žaloby) a 7 000 Kč (za dovolání), odměny advokáta za 7,5 úkonů právní pomoci po 3 100 Kč dle § 11 odst. 1, § 9 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, odvolání a dovolání ve věci samé a účast na jednání 15. 2. 2021, při vyhlášení rozsudku 22. 2. 2021 a dále na jednání odvolacího soudu ve dnech 2. 12. 2021 a 27. 4. 2023), osmi náhrad hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl.) a 21 % DPH (5 386,50 Kč). Celkem tak činí 40 036,50 Kč.

Poučení:

Proti výroku I tohoto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu za podmínek ust. § 237, § 239 a násl. o. s. ř., a to ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí prostřednictvím soudu prvního stupně.

Proti nákladovému výroku II není dovolání přípustné.

Praha 27. dubna 2023

JUDr. Naděžda Javůrková v. r.
předsedkyně senátu